

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

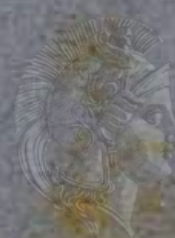

«Πάνυ μέ λυπεῖ, ὅτι ἀπελελοίπασι λοιπὸν
«οἱ τῶν Πατέρων κανόνες, καὶ πᾶσα ἀ-
«κρίβεια τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνελήλαται.
«Καὶ φοβοῦμαι μὴ κατὰ μικρὸν τῆς ἀδια-
«φορίας ὁδῷ προϊούσης εἰς παντελῆ σύγ-
«χυσιν ἔλθῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα».
—Βασιλείου κανον. Ε' ἐπιστολή—

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

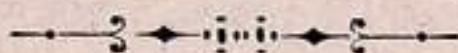
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΑΛΗΘΕΙΑΣ»
1894.

845

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

«Πάνυ μέ λυπεῖ, ὅτι ἀπελελοίπασι λοιπὸν
«οἱ τῶν Πατέρων κανόνες, καὶ πᾶσα ἀ-
«κρίβεια τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνελήλαται.
«Καὶ φοβοῦμαι μὴ κατὰ μικρὸν τῆς ἀδία-
«φορίας ὁδῶ προΐούσης εἰς παντελὴ σύγ-
«χυσιν ἔλθῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα».

—Βασιλείου κανον. Ε' ἐπιστολή—

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΑΛΗΘΕΙΑΣ»
1894.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Παραγιώτατε Δέσποτα, Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος

Καὶ λοιπόν ; Οὐτε ἡ ἐμὴ διαμαρτυρία, ἡ ζωηράν τὴν φωνήν ὑψώσασα τοῦ ἀδικουμένου ἀνὰ τὴν σύμπασαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ;

Οὐτε ἡ καταστρατήγησις καὶ ἡ ἄντικρυς τελεία ὑπόνομευσις ἐν τούτοις, καταφρόνησις ἐν ἐκείνοις, τῶν ἱερῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κρηπίδων, τῶν ἱερῶν, λέγω, κανόνων, καὶ ἀπαραγράπτων νόμων ;

Οὐτε τὸ ὑπὸ τῶν πανσέπτων σκαπανέων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὑπαγορευόμενον οὐαὶ καὶ ἀνάθεμα κατὰ τῶν περιυβριζόντων καὶ ἀνατρεπόντων τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν κανόνας ;

Οὐτε τὰ ἐκ τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς ὕβρεως γεννώμενα καὶ προκύπτοντα αὐτομάτως διὰ τὴν σύμπασαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μίση τε καὶ ἔριδες καὶ σχίσματα καὶ ἀνατροπαὶ ἀπαραγράπτων δικαίων, καὶ εἴ τι διαβολικὸν εἴποι τις ἄν ;

Οὐτε ἡ ἐντεῦθεν τρομερὰ ὄντως διὰ τε τὸ νῦν, διὰ τε τὸ μέλλον τῆς διακυβερνήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων ἀπορρέουσα εὐθύνη ;

Οὐτε τέλος πάντων ἡ διαμπερῶς διαπερῶσα τὴν ἐκάστου εὐσεβοῦς χριστιανοῦ καρδίαν ἀμφιβολία περὶ τοῦ κύρους τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν τῶν ὑφ' ὑμῶν τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρχίας τελουμένων, διότι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τοῦ παναγίου καθεστῶτος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ καθαγια-

σθέντος διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῶν θεοσέ-
πτων Ἀποστόλων καὶ παντὸς τοῦ διαλαμποῦς στερεώμα-
τος ὁμολογητῶν τε καὶ ἱερομαρτύρων ἐπῆλθεν ἡ ἀνεμο-
ζάλη καὶ σύγχυσις ;

Ταῦτα πάντα λοιπὸν οὐκ ἴσχυσαν ἀποτρέψαι ὑμᾶς τῆς
περαιτέρω ἀνομίας καὶ ἀντικανονικότητος, ἀλλ' ὑπὸ πεί-
σματος σατανικοῦ, κατ' ἄπερ ὑπὸ βιαίας καὶ μαινομένης
τῆς ἀσεβείας πνοῆς ἐλαυνόμενοι, ἀντιχριστιανικῶς ὅλως,
καὶ ἀπανθρώπως ὅλως πρὸς τὰς τοιαύτας καὶ τοσαύτας
κατὰ τῆς ἐμῆς ιερότητος ἐπὶ διετίαν ἤδη ὑμετέρας ἐπιθέ-
σεις, ἐπιθέσεις κατὰ πᾶσαν τοῦ βίου διεύθυνσιν, ἐτετρέ-
ψατε ἤδη ἢ ὀριστικώτερον εἰπεῖν, ἐπεβάλετε καὶ τὴν κά-
θοδον τοῦ τῆς Ὑμετέρας ἀσεβείας καὶ ἀνομίας ἐξαμβλώ-
ματος καὶ ἀποβράσματος, τοῦ βαρέος, λέγω, Λύκου εἰς
τὴν ἐμὴν ἱεράν καὶ ἀγίαν ἑδραν, ὄντος ἐμοῦ ἔτι ἐν τῇ ἐ-
παρχίᾳ, καὶ πρὸ τοῦ δοθῆναι τὸ νόμιμον καὶ κανονικὸν
τέλος τῆς ὑποθέσεως, ἥτις τὴν Ἐπαρχίαν μᾶλλον ἢ ἐμὲ
ἀφορᾷ, ἕτερον δ' οὕτω γέννημα, ὡς ἐχίδνης γέννημα καὶ
γεννᾶται, καὶ ἔστι, καὶ ὑφίσταται παρ' Ὑμῶν καὶ δι' Ὑ-
μῶν τῶν τὴν ἀνωτάτην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀρχὴν
συγκροτούντων ;

Ἀλλὰ μετετρέψατε οὕτω πασιδὴ τὴν ὑμετέραν τοῦ
κατηγόρου θέσιν εἰς στάσιν ἀξιοθρήνητον τοῦ κατηγορου-
μένου !!!

Ἀλλὰ τοῦ μόνου μὲν τέως, ἰσχυροτάτου δ' ὅμως ὑπὲρ
τῆς ὅλης τέως ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ πάσης τῆς
βουλγαρικῆς καὶ εἰ τινος παρομοίας ἐνεργείας ὅπλου : τοῦ

μὴ ἐξεῖναι δύο ἐπισκόπους ἐν τῇ αὐτῇ ἔδρᾳ συγκαθημέ-
νους εἶναι : ἀπεγυμνώσατε τέλεον ἑαυτοὺς ἀναισθήτως
πάνυ καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ !!! καὶ ἀντὶ τίνος τιμήματος ; ὦ
τῶν ἀνόμων ! ὦ τῶν ἀπίστων ! Ἀντὶ πατριαρχικῶν δα-
κρύων καὶ ἱκεσιῶν !!!

Καὶ λοιπὸν θρηνήσωμεν γοερῶς μετὰ τοῦ Μεγάλου Βα-
σιλείου : « Πάνυ μὲ λυπεῖ, ὅτι ἀπελελοίπασιν λοιπὸν οἱ
τῶν Πατέρων κατόντες, καὶ πᾶσα ἀκρίβεια τῶν Ἐκκλη-
σιῶν ἀπελήλυται. Καὶ βοῶμαι μὴ κατὰ μικρὸν τῆς
ἀδιαφορίας ὁδῷ προϊούσης εἰς παντελῇ σύγχυσιν ἔλθῃ
τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα » (Ἐπιστολ. Κανον.)

Ἄλλ' ὑποθείσθω ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐγκατέλιπέ με ἡ
φρόνησις καὶ ἐρριπτόμην εἰς Γιμουλτζίναν καὶ τοῦ νομί-
μου μου καὶ ἀναξαιρέτου θρόνου ἀνηρχόμην καὶ ἔλυον
τὴν γλῶτταν, καὶ ἐκεῖθεν ἐν τῷ πλήθει ἀνεμιγνυόμην !
ὅποῖα ἄρά γε αἱ ἐντεῦθεν συνέπειαι ; Ὑπὸ τοῦ θαυμασιώ-
του λοιπὸν καὶ οἰστρηλατουμένου πνεύματος τῶν σκοτει-
νοτέρων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας χρόνων ἄγεσθε,
Πατέρες καὶ ἀδελφοί ; Ἀλλὰ ποῦ ἐπὶ τέλους φέρεσθε ;
« Κύριος οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς » !!!...

Τέως μὲν, Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐγνωρίζο-
μεν, ὅτι τινὲς τῶν δευτερευούσης σημασίας διατάξεων
τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν παρηγκωνίζοντο, καὶ ἐκάστοτε
ἡ φωνὴ τοῦ Γένους διὰ τοῦ τύπου, ἐλευθέρου τότε ὄντος,
πολὺν τὸν πάταγον ἐποίει, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη οὐχὶ σπα-
νίως ἀνεστατοῦτο, ἡ δὲ ἀνωτάτη διοικοῦσα Σύνοδος οὐχὶ

σπανιώτερον διὰ τῆς ἀξιωματικῆς αὐτῆς ἐπανόδου εἰς τὴν εὐθυπορείαν ἀπεδείκνυνεν, ὅτι ὑπὸ φόβου εὐγενοῦς πρὸς τὴν ἀντικρυς πικρανομίαν ἀπεδυσπέτει καὶ ἀπεστρέφετο. Ἐπ' ἐσχάτων ὁμῶς τῶν χρόνων, οὐχὶ ἀπλῶς οἱ Ἑθνικοὶ Κανονισμοὶ ἄρδην ἀπεσκυβαλίσθησαν, εἰ μὴ τι ὑλικὸν συμφέρον ἢ συμφέρουσάν τινα ἐνοριακὴν ἐκλογὴν ἀποβλέπουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ θεμελιώδεις τῆς ὅλης πίστεως καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ κανόνες, οἱ ἀποστολικοί, λέγω, καὶ οἱ τῶν ἁγίων τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων, τέλεον παρορῶνται, ἢ δικαιότερον, ἐν πλήρει γνώσει ἀσεβῶς πάνυ καταπατοῦνται, καὶ ἄγνωστοι τέως ὅροι, καὶ νέα ἀρχαὶ ἐν τῇ ἀνελίσσει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰσάγονται, τύποι τε δικονομικοὶ παναρχαίως σεβασθέντες ἀποσβέννυνται, ὥστε πρὸς τὸ καταλύσαι ἤδη τὸ ἀμεταθέτους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς, συγκατελύσατε τέλεον σήμερον καὶ τὸ ἰσοβίους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς· καὶ πρὸς τὸ ἀκούεσθαι καὶ τόπον ἀπολογίας ἔχειν τοὺς ἀρχιερεῖς, εἰ τινες αὐτῶν αἰτίας ἔχουσιν ἐν τινι, καὶ τὸ πρὸς ἡμέρας τῆς δικονομίας τακτὰς καὶ αὐστηρὰς τέως καὶ ἀπαραγράπτους αὐτῆς τύπους ἕκαστον τῶν πραγμάτων τῆς δικαιοσύνης ὠρισμένως ἔγειν, εἰς ἀναπολογήτους μὲν καὶ κατ' ἐρήμην δεδικασμένους κηρύττεσθαι, ἢ ταῦτόν εἰπεῖν, ἀδικάστους, ἐσχάτης προδοσίας ἐνόχους, καὶ τόπου ἀπολογίας ἐστερημένους, καὶ εἰς κατὰ βούλησιν κατὰ δικοκλοπίαν δικονομικοῖς τύποις ὑποβάλλεσθαι, ἐν ἐνὶ λόγῳ αὐθαιρέτως καὶ σατανικῶς ὅλως μετατραπέντες συμμορφωθῆναι ἐξαναγκάζετε τοὺς Ἀρχιερεῖς κατ' ἀνεσιν οὕτω μονομερῶς κρίνεσθαι καὶ κατακρίνεσθαι καὶ κατὰ σφρετερισμὸν ξένου

δικαιώματος τοὺς ἀρχιερεῖς παύεσθαι, διότι οὐχὶ βεβήκως Ὑμεῖς οἱ διορίζοντες τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐστέ, ἄρα οὐδ' οἱ δικαιοῦμενοι παύειν τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἀλλ' οἱ ἀπλῶς συνιστῶντες, καὶ καθαιρεῖσθαι καὶ ἀφορίζεσθαι αὐτοὺς, ἐπὶ ξέναις τοῦ πράγματος τέως αἰτίαις καὶ πρωτοφανέσι διὰ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, πρὸς ὄνειδισμόν καὶ χλεύην καὶ ἐξουθένημα τῶν σοβαρωτάτων, ξένου καὶ ἐνταῦθα δικαιώματα ὑποκλέπτοντες, διότι οὐχὶ Ὑμεῖς κύριοι ἐστέ τῶν περιουσιῶν τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἱερῶν Ἐπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων, ἀλλ' ἀπαραγράπτως οἱ κατὰ τόπους καὶ τὰς Ἐπαρχίας Ἀρχιερεῖς, οἱ καὶ τὰς εὐθύνας ἀπέναντι τῆς ἑαυτῶν Ποίμνης ἔχοντες, Ὑμεῖς δὲ τὴν τοῦ ἀξίου ἐλέους θέσιν, καὶ ἐκάστοτε ἐλευομένου διὰ τοῦ κονδυλίου τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἀπλούστατα ἔχετε, καὶ οὐδέν τι πλεόν ἢ ἔλαττον, καὶ ἔσχατοι τὴν σειρὰν ἔρχεσθε, καὶ ἐπὶ τὸ ἕκτον ἐπιδικάζεσθε· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα θρασέως πάνυ τοὺς ὅρους μετεστρέψατε κατὰ σφετερισμόν, ὥστε τὰς ἀρχιερατικὰς περιουσίας εἰς τὴν βασιλεύουσαν μεταφέρεσθαι, καὶ τὰς ἐκκαθαρίσεις ἐκεῖ μονομερῶς γίνεσθαι, καὶ τὴν νόμιμον καὶ πρῶτον κύριον εἰς θέσιν ἐλεημοσύνης ἐπιζητοῦντες μεθίστάναι, καὶ τὴν νόμιμον μερίδα ἐξηντλημένην ταῖς σκανδαλώδεσι προσθαφαιρέσει δίδοσθαι, ἢ ὅπερ συνηθέστερον εἰς καθυστερουμένην καὶ οὐδέποτε εἰσπραττομένην ἐπιχορήγησιν προσυπολογίζεσθαι ! ! ! ;

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους διὰ τὸ αὐστηρὸν τῆς ἐμῆς ἐννόμου πορείας, ὑμεῖς παρανομεῖτε ; ἀλλ' αἱ συνέπειαι τῶν τρο-

μερῶν καὶ φρίκην καὶ μόνην φρίκην ἐμποιοῦσῶν πάσῃ
ψυχῇ ἀνθρωπίνη ἐκτροχιάσεων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δι-
καίου ;

Ἄλλ' ἢ οὕτωςι πανδημεὶ ἀπόσθεσις καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν
ὀφθαλμῶν τοῦ σύμπαντος κόσμου κατάκρυψις τοῦ φωτὸς
τῆς δικαιοσύνης, οὐ τρόμον ἐμποιοῦσιν Ὑμῖν ;

Ἄλλὰ τίνες ἄρα Ὑμεῖς ἐστὲ, καὶ πόθεν ἔρχεσθε, καὶ
ποῦ πορεύεσθε ;

Οἶεσθε μικρὸν τὸν ἔπαινον τὸν ἐκ τῆς δικαίας ψήφου
προσπίπτοντα τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο
εἰς αἰώνιον, κατάπτυστόν τε μῶμον Αὐτῆς τῆς ἀγνῆς,
τῆς ἀγίας, τῆς ἀμολύντου Ἐκκλησίας ἀσεβῶς τόσον, ὅ-
σον καὶ ἀτασθάλως ἀναλαμβάνετε τὰς εὐθύνας καὶ κα-
τὰ βούλησιν ἀπονέμετε ἀπαράγραπτα δίκαια, καταπα-
τοῦντες τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου, καταχλευάζοντες τὴν
φωνὴν τῆς ἱερᾶς παραδόσεως, καθυβρίζοντες τὴν φωνὴν
τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν κανόνων ;

Τί λοιπὸν ἐγένετο ἡ ἐμὴ ἔγκαιρος διαμαρτύρησις ;

Κατεδικάσατε αὐτὴν εἰς σιγὴν καὶ εἰς περιφρόνησιν,
καὶ τῇ βίᾳ προσηλπίσατε, καὶ τῇ ἀλόγῳ ἐμμονῇ εἰς τὴν
παράνομον σπουδὴν καὶ ἐνέργειαν προσπεφυκότως ἔχετε ;
Ποῦ λοιπὸν τὸ ἰσοτίμους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς ; Ποῦ λοι-
πὸν οἱ τῶν Πατέρων Κανόνες ; Ποῦ λοιπὸν ἡ τῆς Ἐκ-
κλησίας εὐταξία πᾶσα ; Ἀπελήλατε λοιπὸν ἡ πᾶσα ; !!
Ὡς ἀπὸ προσώπου νῦν συμπάσης τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρ-
χίας ὑψῶ τὴν φωνὴν τῆς διαμαρτυρήσεως : Ὑμεῖς οὐκ
οἶδαμεν ὑμᾶς. Ὑμεῖς ἱερὰν Σύνοδον τύπον καὶ κανόνα

Χριστοῦ οἶδαμεν, καὶ οὐχί, τὸ παράπαν οὐχὶ παρασυ-
 γωγὴν. Ἡμεῖς ταύτην οἶδαμεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτης
 ἀκούομεν καὶ πρὸς ταύτην προσπεφυκότες ἔχομεν «Ἐ-
 καστα τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων, ὅταν εὐθυφέρηται κα-
 νονικῆς εὐταξίας, οὐδένα μὲν ἐντίκτει φόβον ἡμῖν, ἀπαλ-
 λάσει δὲ καὶ τῆς παρὰ τινων δυσφημίας, μᾶλλον δὲ καὶ
 τὰς παρὰ τῶν εὖ φρονούντων εὐφημίας προξενεῖ. Τίς γάρ
 οὐκ ἂν ἀπεδέξοιτο ψῆφον ἀπροσκληνῇ, ἥπερ ἂν γένοιτο
 παρὰ τινων ; ἢ πῶς τὸ κρίνειν ὀρθῶς καὶ ἐννόμως οὐκ
 ἀνεπίπληκτον ἔσται; μᾶλλον δὲ παντὸς ἐπαίνου μεστόν;...
 Φάσκει γὰρ δύνασθαι μὲν συστήναι τῇ οἰκείᾳ ὑπολήψει,
 οὐ λαβεῖν δὲ καιρὸν ἀπολογίας, οὔτε μὴν ἀκρόασιν προσ-
 τεθῆναι κανονικὴν. Εἰ δ' ἐγεγόνει τι τοιοῦτον, αὐτὴ τῶν
 ὑπομνημάτων ἢ σύστασις διήλεγξεν ἂν αὐτόν, ἢ ἄλόντα
 τοῖς αἰτιάμασιν ἔνοχον, ἀποπεφασμένον, καὶ οὐδὲν ἔχοντα
 λοιπὸν εἰπεῖν, ὡς ἡδίκημένον, ἢ γοῦν ἐλεύθερον ἀποφῆ-
 νασα, πάλιν ἐδίδου τὸ προεστᾶναι τῆς Ἐκκλησίας, ἢ καὶ
 ὑπὸ χεῖρα γέγονε τὴν ἑαυτοῦ. Οὐδενὸς δὲ πεπραγμένου
 τοιούτου, καταβοᾷ τοῦ πράγματος, καὶ ἀδικίαν ἀφόρητον
 ὑποστῆναί φησι, καὶ ἀθέσμως ἐκβεβλήσθαι» (Κυριλλ.
 Ἀλεξ. Καν. Ἐπιστολή).

Ἡμεῖς ταύτην ἔχομεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτην οἶδαμεν,
 καὶ ταύτης ἀκούομεν:

«Ταῦτα περὶ κανόνων διατετάχθω ὑμῖν παρ' ἡμῖν, ὧ
 Ἐπίσκοποι. Ὑμεῖς δὲ ἐμμένοντες αὐτοῖς σωθήσεσθε, καὶ
 εἰρήνην ἔχετε· ἀπειθοῦντες δὲ κολασθήσεσθε καὶ πόλεμον
 μετ' ἀλλήλων αἰδίου ἔχετε, δίκην τῆς ἀνηκοίας τὴν προσ-
 ἤκουσαν τιννύντες». (Ἐπιλογ. Ἀποστολ. Κανόνων).

Ἡμεῖς ταύτην ἔχομεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν.

«Ἐδοξε τῇ ἀγίᾳ ταύτῃ Συνόδῳ, ὥστε μένειν καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν βεβαίους καὶ ἀσφαλεῖς πρὸς ψυχῶν θεραπείαν, καὶ ἰατροίαν παθῶν, τοὺς ὑπὸ τῶν πρὸ ἡμῶν ἀγίων καὶ μακαρίων Πατέρων δεχθέντας καὶ κυρωθέντας, ἀλλὰ μὴν καὶ παραδοθέντας ἡμῖν, ὀνόματι τῶν ἀγίων καὶ ἐνδόξων Ἀποστόλων πέ'. κανόνας. Τῶν τε οἰκουμενικῶν Συνόδων τεσσάρων κατ' ὄνομα, τῶν τοπικῶν ὀνομαστί, καὶ τῶν κατὰ μέρος Πατέρων ὀνομαστί. Καὶ μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν Κανόνας ἢ ἀθετεῖν, Εἰ δέ τις ἄλλῳ κανόνα τινὰ τῶν εἰρημένων κεινοτομῶν, ἢ ἀντρέπειν ἐπιχειρῶν, ὑπεύθυνος ἔσται κατὰ τὸν τοιοῦτον κανόνα, ὥς ἐκτὸς διαγορεύει, τὴν ἐπιτιμὴν δεχόμενος, καὶ δι' αὐτοῦ, ἐν ᾧ περ πταίει θεραπευόμενος» (Οἰκ. Συν. ς'. Καν. Β.).

Ἡμεῖς ταύτην τὴν φωνήν ἔχομεν, καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν. «Δέχομαι τὰς ἀγίας ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς τὸ ἅγιον **Εὐαγγέλιον**» (Λέων ὁ σοφός).

Ἡμεῖς ταύτην τὴν φωνήν ἔχομεν καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν «Εἰ δέ τις μαχόμενον τύπον τοῖς νῦν ὠρισμένοις προκομίσει, **ἄκυρον τοῦτον** ἔδοξε τῇ ἀγίᾳ ταύτῃ καὶ οἰκουμενικῇ Συνόδῳ» (γ'. καν. ή.).

Ἡμεῖς τέλος πάντων, ταύτην ἔχομεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν καὶ ταύτης στερεῶς ἀντεχόμεθα καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ κηρύττομεν. «Τοῖς

ἐν καταφρονήσει τιθεμένοις τοὺς ἱεροὺς καὶ θείους κανό-
νας τῶν ἱερῶν πατέρων ἡμῶν, οἳ καὶ τὴν ἁγίαν Ἐκκλη-
σίαν ὑπερείδουσι, καὶ ὅλην τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν κο-
σμοῦντες, πρὸς θείαν ὁδηγοῦσιν, εὐλάβειαν, ἀνέθεμα» (ἡ
ἐν Κων)πόλει Σύνοδος).

Ἡμεῖς ἐτέραν πρὸς τοὺς μὴ πειθομένους ἢ πρὸς τοὺς
μὴ βουλομένους συνιέναι οὐκ ἔχομεν, οὔτε ὑψῶται, οὔτε
πρὸς θεραπείαν ἐτέραν ὁδὸν ὑποδείξαι. Ἐὰν οἱ θρασεῖς,
ἐὰν οἱ δυπαθεῖς καὶ ἀχαλίνωτοι ἐτέρας μὲν φωνῆς ἀκού-
ωσι, τὴν δ' ἀπὸ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλατταν εὐαγγελικῶς
αὐτοὶ ἐαυτοῖς ὁδὸν ἐκλέγωσιν, ἵνα καὶ τὸ μνημόσυνον αὐ-
τῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἀφανισθῇ, αὐτοὶ οἶδασιν. Τί πρὸς ἡμᾶς;
Ἀλλὰ οἶομαι, ὅτι καὶ τοῦ πλεονεκτήματος τούτου ἀπε-
γυμνώσατε ἐαυτούς, τὸν ἐπιβάτην ἐγκρατιδρυσάντες ἤδη
καὶ πρὸς τὰς δύο φωνὰς τῆς ἐμῆς ἐννόμου διαμαρτυρί-
ας, ὥσεί ἀπὸ ὕπνου ληθαργικοῦ ἀποπηδῆσαντες καὶ ἐξ ἀ-
δαοῦς καὶ ἀδεξίου οἰακοστρόφου κινήσεως ἐπὶ ὑφάλου ἀ-
ποθαλαττομαχήσαντες, τὴν εὐθύνην τῆς ἀδολείας ὑμῶν
πᾶσαν τάχα που τῶν πρακτικῶν τῆς Συνόδου ἀπερριμ-
μένην ἐξησφαλίσατε. Ἐπειδὴ τρία ἤδη γράμματα ἐξετο-
ξεύσατε κατὰ τῆς ἐμῆς ἱερότητος, καὶ ἕκαστον τούτων
διάφορον τὸν λόγον φέρει τῆς ὑμετέρας ἀσεβοῦς καὶ ἐκθέ-
σμου κινήσεως! Πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἐν Θάσῳ κατὰ Ἰού-
λιον γράφοντες συνοδικῇ διαγνώμῃ, ταύτην τὴν αἰτίαν
ἐνετυπώσατε «... ὅτι ὁ εἰρημένος Μητροπολίτης ὑμῶν
διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὅλως ἀνταρτικὴν αὐτοῦ
στάσιν καὶ ἀντικανονικὴν συμπεριφορὰν, προβλεπομένην

καὶ τιμωρουμένην ὑπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων (!!) ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀπείθειαν πρὸς τὴν καλοῦσαν αὐτὸν φωνὴν τῆς ἀνωτάτης αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. . .» Μετὰ δὲ τὴν ἔγκαιρον πρώτην μου διαμαρτυρίαν, δις ἐκδικούμενοι ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ δις δικάζοντες, μετατρέποντες τὴν ἀπλὴν ἀργίαν εἰς καθαίρεσιν καὶ ἀφορισμὸν οὕτω διατυποῦτε τὴν αἰτίαν «. . . βασισθέντες ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων τῶν Ἐξάρχων. . .» (Καὶ τίνων Ἐξάρχων; τῶν διὰ ξένην ὅλως ἐντολὴν καὶ ἀλλοίως φύσεως!!!) Ἐν δὲ τῇ συστατικῇ ἢ τῷ Γράμματι τῆς εἰδήσεως τῷ ὑπ' ἀριθμ. πρωτοκ. 4061 τῷ ἐκδοθέντι διὰ τὸ ἀπόβρασμα τῆς ἀνομίας, τὸν λύκον, λέγω, τὸν ἀλλαχόθεν καὶ οὐ, ἢ διὰ τῆς θύρας τῆς αὐλῆς τῆς ἐμῆς νομίμου Ποίμνης εἰσπηδήσαντα, οὕτω διατυποῦσθε τὴν αἰτίαν καὶ τοιοῦτον τὸν λόγον ὀρίζετε: «Ἐστω γνωστὸν πᾶσιν ὑμῖν, ὅτι τοῦ τέως ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ ἡμῖν ἀρχιερατεύοντος Γαβριὴλ παυθέντος καὶ καθαιρεθέντος ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξιώματος διὰ τοὺς ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἱερᾶς Συνόδου λόγους. . .» !!! (Σημειωτέον ὅτι ἐξεδόθη μετὰ τὸ 6'. φυλλάδιον τῆς διαμαρτυρήσεώς μου.

Καὶ λοιπὸν ποῖοι ἂν εἴσθε ὑμεῖς, καὶ πόθεν ἄρα ποῦ ἐργεσθε;

Ἐργεσθε ἐκ τῆς λογικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ποίμνης; Ἀλλ' ἀνεύρετε ὑμεῖς αὐτοὶ ἐν τούτοις τὴν λογικὴν!

Ἐργεσθε ἐκ τῆς δικαίας τοῦ Θεοῦ κρίσεως; Ἀλλ' ὀρίσατε ὑμεῖς αὐτοὶ ἐκ τούτων τὴν κρίσιν ταύτην καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἀπόφασιν!!!

Ἔρχεσθε ἀπὸ τῆς μιᾶς, ἀγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ; Ἀλλ' ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν ἑτέραν τῆς τοῦ ἱεροῦ συντάγματος καὶ καθεστῶτος αὐτῆς φωνήν ! Εἰ καὶ ὑμεῖς σὺν ἡμῖν ἐστέ, δείξατε ἡμῖν τοὺς αἰτιολογοῦντας ταῦτα κανόνας !

Ἡμεῖς ἕτερα συστήματα, ἕτερα συντάγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας οὐκ οἶδαμεν, οὐδὲ γνωρίσαι θέλομεν. Οἶδαμεν μὲν ἕτερα, ἅπερ αἵρέσεις καὶ σχίσματα καὶ παρασυναγωγὰς οἱ θεοφόροι Πατέρες καλοῦσι. Τούτων δὲ ἡ βαρύφωνος σάλπιγξ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ θεσπέσιος καὶ μέγας Βασίλειος πρὸς τὸν Ἀμφιλόχιον, τὸν χαρακτῆρα οὕτως ὀρίζει καὶ διαγιγνώσκεται· « . . . Αἵρέσεις μὲν τοὺς παντελῶς ἀπερηγμένους καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πίστιν ἀπηλλοτριωμένους. Σχίσματα δέ, τοὺς δι' αἰτίας τινὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας. Παρασυναγωγὰς δέ, τὰς συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυποτάκτων Πρεσβυτέρων ἢ Ἐπισκόπων καὶ παρὰ τῶν ἀπαιδεύτων λαῶν γιγνομένης ». . . (Βασιλ. καν. Α.).

Ἡμεῖς, λέγομεν, τούτοις μεγάλη τῇ φωνῇ ἀποτασσόμεθα, καὶ τοῖς κανόσι τοῖς ἱεροῖς τῶν Ἀποστόλων τε, Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ Θεοφόρων Πατέρων συντασσόμεθα καὶ ἐμμένομεν. Εἰ δ' ὑμεῖς ἔκ τινος τῶν ἐτέρων διακρατεῖσθε ἢ συλλήβδην τῶν πάντων ἀντέχεσθε, αὐτοὶ οἶδατε, αὐτοὶ διαγνώσασθαι ὀφείλετε, καὶ τὰς εὐθύνας δότε ἡμῖν, διότι ἅπλοῖ ἐντολεῖς ἐστέ. Εἰ δὲ ἀπαναίνεσθε καὶ σατανικῶς ἐμμένετε, ὦ ! κρεῖσσον ἀποπηδῆσαι πάραυτα ἓνα ὑμῖν ἕκαστον τῆς ὀλκᾶδος τοῦ Χριστοῦ καὶ βαλεῖν

αὐτὸν εἰς τὴν θάλατταν κατὰ τῆς ἀγρίας ὑφάλου, ἐφ' ἧς τὴν ἱερὰν Νύκτα προσηράξατε, καὶ κατασυντρίψατε ἐαυτοὺς καὶ παραδώσατε ἐαυτοὺς εἰς τὸ οἰῶνιον τῶν ἱερῶν κανόνων ἀνίθεμα, ἵνα καὶ τὸ μνημόσυνον Ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἀφανισθῇ.

Ἄλλ', ὦ Ὑμεῖς, οἱ διαπεπιστευμένοι τῆς διακυβερνήσεως τῆς παναγίας τοῦ Χριστοῦ ὀλκάδος, διὰ τί παρεβλέψατε τὸν διδακτικώτατον, ἀλλ' ἅμα καὶ ἐπαγωγότατον συνειρμὸν τοῦ ἐν πλήρει ἀλληλουχίᾳ ἰδεῶν Ἱερωσύνη— Ἐπίσκοπος— ἐνεργουμένη καὶ ἀσκουμένη ἱεραρχία, τὸν ἐν τῇ πρὸς τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν ἀπολογία μου ; Δότε ἵνα αὐτὸν καὶ πάλιν πρὸς διδασκαλίαν καὶ σωτηρίαν ἐπαναλάβω. «Οὐκ οἶδα μὲν ὀσιώτερον καὶ ἀγιώτερον τῆς ἱερωσύνης ἐν γένει· οὐκ οἶδα δὲ ὑψηλότερον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, οὐκ οἶδα δὲ σωτηριωδέστερον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ δεσμοῦ τῆς ἐνότητος τῆς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ θετικοῦ καὶ γεγραμμένου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νόμου. Διότι, ἢ τε ἱερωσύνη καθάιρουσα ἡμᾶς τῆς βιωτικῆς μερίμνης, ἐτοίμους ἀεὶ ἔχει πρὸς τὴν κατὰ Χριστὸν αὐταπάρνησιν· τό τε ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα τεθειμένους ἡμᾶς διακρατεῖ ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς τῆς ὑπὲρ Χριστὸν αὐταπαρνήσεως, ὅτε δεσμὸς ἐπὶ πλέον τῆς ἐνότητος ἐπὶ τοῦ θετικοῦ τῆς Ἐκκλησίας νόμου βασιζόμενος, τὴν σωτηριώδη ὑπακочήν, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην, καὶ τὸν κοινὸν σεβασμόν, καὶ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν διὰ τε τὰ ἐν γένει, διὰ τε τὰ καθέκαστα, ἰσχὺν ἀληθοῦ καὶ πραγματικὴν εἰς τὸν ἱερὸν

αὐτῆς βωμόν, καθάπερ ἀποκάρπωσιν δαψιλῇ καὶ καλλί-
καρπον εἰσκομίζει. Καὶ κωμῶσα μὲν φαίνεται τότε ἡ Ἐκ-
κλησία ἐν ἀρεταῖς· διαλάμπουσα δὲ ἐν τῷ κοινῷ σεβα-
σμῷ· δεδεξασμένη δέ, καθάπερ ἀπὸ θριάμβου εἰς τὸ ἱερὸν
εἰσερχομένη, ἰσχυρὰ ἐν τῇ ἐνότητι οὔσα» (φυλλάδιον Α΄.)

Ναύκληροι καὶ Ταγοὶ ἐμπεπιστευμένοι ὄντες τῆς ἀνω-
τάτης διακυβερνήσεως τῆς παναγίας τοῦ Χριστοῦ ὁλκά-
δος, τοῦ καταξιώσαντος ἀμαρτίαν γενέσθαι, ἵνα σώσῃ ἡ-
μᾶς ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἀπορρίψαντες πρῶτοι καὶ πρῶτον
τὸν σαθρὸν καὶ γήινον τῆς ἐπηρμένης ὀφρύος σαρκίον, ἀ-
ναλάβετε μετὰ στιβαρᾶς χειρὸς ἀπὸ τοῦ κήτους τῆς ἱ-
ερᾶς Νηὸς τὰ πρὸ πολλοῦ ἐρριμμένα καὶ διὰ τὴν ἀχρη-
στίαν τέλεον ὠξυδωμένα πηδάλιον τε, λέγω, καὶ τοὺς Ἐ-
θνικοὺς κανονισμοὺς, καὶ ἐνθέντες αὐτά, ὅπου δεῖ, καὶ κα-
θήσαντες ὅπου, καὶ ὡς ἐμπρέπει Ὑμῖν εὐπλοήσατε πρὸς
ἀνθρώπων τῶν παρανόμως, ἀντικανονικῶς καὶ ἀσεβῶς πά-
νυ πεπραγμένων.

Ἐὰν ὑπάρχη, Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἔλξις
ἐν τῇ θείᾳ καὶ μεγάλῃ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν διδασκαλίᾳ,
ἐὰν ὑπάρχη δόξα ἀληθοῦς καὶ πραγματικῇ ἐν τῇ ὀρθοδο-
ξίᾳ, ἐὰν ὑπάρχη λάμψις ὑπερλάμπουσα καὶ μαρμαρυγὴ
ὑπεραυγάζουσα ἐν τῇ θείᾳ ὄντως πίστει τοῦ χριστιανισμοῦ,
αὕτη καὶ μόνη αὕτη ἡ ἀρχὴ ἡ σωτήριος ἐστίν : «ὁ νό-
μος ὑμῶν ὑπέρκειται πάντων ἡμῶν». Οὐχὶ βεβαίως πρω-
τοτύπως· διότι διαφεύσοι ἂν ἡμᾶς Σωκράτης, τοὺς τῶν Ἀ-
θηναίων νόμους προσωποποιήσας καὶ ἡγεμονικωτέραν τῆς
διατέρευσις αὐτῶν ὑπὲρ πάσης Ἀθηναίων φωνῆς τὴν

ισχὺν δεδυκώς. Ἄλλ' ὡς πρωτοτύπως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐν τῷ βίῳ τῶν πιστῶν πραγματώσαντος αὐτήν, καὶ ἐντεῦθεν τὰ πέρατα τοῦ κόσμου αὐτοστιγμῇ Ἐκείνην βλέπομεν καταλαβοῦσαν, καὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἐν τε τῷ οἴκῳ, ἐν τε τῇ κοινωνίᾳ, ἐν τε τῇ πολιτείᾳ ριζηδὸν μεταπλάττουσαν, καὶ μακροχρονιώτερα τὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Εὐαγγελίου διαστήματα καὶ θετικώτερα δεδυκυῖαν, καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμασι καὶ ταῖς τέχναις καὶ τῷ βιοποριστικῷ βίῳ θετικώτερον καὶ βασιμώτερον πρὸς τὴν πραγματικὴν πρόοδον τὸν ἀνθρώπινον λογισμὸν ὠθήσασαν καὶ βασίσασαν ἀνευρίσκομεν, καὶ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς δικαιοτάτη τὸ μέγιστον κατὰ τὴν ἡμέτερον αἰῶνα τῆς Γαλλίας πνεῦμα τὸ σπουδαιότερον τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος αὐτοῦ σημεῖον προσωνόμασε, πάσας τὰς πολιτείας, καὶ πᾶσαν διεύθυνσιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἡρέμα μὲν, πάνυ δ' ἡδέως καὶ θετικῶς πρὸς τὰς συνταγματικὰς πολιτείας ἐλκύσασαν καὶ ἐν τῷ χρόνῳ τελειοτέρας καθιστῶσαν. Τοιοῦτο δ' ἦν ἀρχῇθεν καὶ τὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σύστημά τε καὶ σύνταγμα, καὶ τοιοῦτον εἰς τὸν αἰῶνα παραμενεῖ «καὶ πύλαι ᾄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτοῦ».

Καὶ δικαιοτάτα καὶ λογικώτατα. Διότι ἐὰν ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ἡμῶν, ἐὰν αὐτὸς ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ εἶπέ τι, ἢ ἐπραξέ τι, ἢ ἐδίδαξέ τι, καὶ εἶπε, καὶ ἐπραξε, καὶ ἐδίδαξεν, οὐχὶ ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἀλλ' ὡς τὸ πνεῦμα τοῦ οὐρανίου αὐτοῦ Πατρὸς ὑπηγόρευσε καὶ ἠθέλησε.

Διότι, ἐὰν οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι εἶπόν τι, ἢ ἐπραξάν τι, ἢ τί ἐνομοθέτησαν, ἐν τῷ ὀνόματι καὶ τῷ πνεύματι καὶ τῷ ῥήματι τοῦ διδασκάλου καὶ εἶπον, καὶ ἐπραξαν, καὶ ἐνομοθέτησαν.

Διότι, ἐὰν αἱ Σύνοδοι τοπικαί τε καὶ οἰκουμενικαί συνῆλθον καὶ εἰργάσθησαν καὶ ἐθέσπισαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὀνόματι ἐκείνῳ καὶ τῷ πνεύματι καὶ τῷ ῥήματι καὶ τῷ βίῳ Ἐκείνου, ὑπόδειγμα σθεναρὲν καὶ ἀμετάβλητον εἰς ἑαυτοὺς θέντες τοὺς Ἀποστόλους αὐτοὺς καὶ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν καὶ πράξιν, καὶ οὕτω συνῆλθον καὶ εἰργάσθησαν καὶ ἐθέσπισαν.

Διότι, ἐὰν ἡ Ἱεραρχία πᾶσά ἐστί τι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἐκείνου καὶ τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ θεσπίσμασι, καὶ ταῖς πράξεσι καὶ τοῖς διδάγμασιν αὐτῶν ἐστί τι. Ἐκαστος μὲν τῶν τῆς ἀνωτάτης ἱεραρχίας ἐν τῇ ἰδίᾳ παροικίᾳ ἴσα πρὸς ἓνα ἕκαστον ἐκείνων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὁμοτίμους καὶ ἰσοτίμους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς, οἱ πάντες δὲ ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι, ἐν ἐνὶ στόματι, ἐν μιᾷ καρδίᾳ, ἐν ἐνὶ αἰσθηματι ἴσα πρὸς πάντας ἐκείνους ἐσμέν, τύπον, καὶ ὑπογραμμὸν, καὶ φῶς, καὶ ζωὴν καὶ ἀλήθειαν ἐκείνους ἔχοντες καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας. Καθ' ἑαυτοὺς δὲ καὶ ἄνευ ἐκείνων οὐδὲν ἐσμέν, μᾶλλον δὲ σαρκία σαθρὰ καὶ βεβορβορωμένα. Ἄρα ἐὰν κινώμεθα, καθ' ὅ,τι κινούμεθα, ἐν ἐκείνοις δεῖ κινεῖσθαι ἡμᾶς. Καὶ ἐὰν τι ὧμεν, καθ' ὅ,τι ἐσμέν, ἐξ ἐκείνων δεῖ εἶναι τὴν ζωὴν, τὸ

φῶς, τὴν ἀλήθειαν. Ἄνευ δ' ἐκείνων, καὶ μακρὰν ἐκείνων, οὐδέν, οὐδέν ἐσμέν, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, μᾶλλον δὲ ὄφρυς ἐπηρμένη καὶ οἷησις, μάχαι τε καὶ ἔριδες, σχίσματα τε καὶ παρασυναγωγαί, λύκοι βαρεῖς τὰ πρόβατα τῆς λογικῆς τοῦ Χριστοῦ ποιμένης δαιμονιζόμενα ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ τῆς πίστεως ὀρίζοντος διασκορπίζοντες.

Ἄλλ' οὐκ οἶδατε λοιπὸν ὑμεῖς οἱ κωμῶντες φήμης θεοσοφίας τε καὶ θεολογίας, ὅτι ἐὰν ἐκεῖνος ἢ ἱκανὸς λέγειν «τίς περὶ ἁμαρτίας ἐλέγξειν με δύναται» ; καὶ ἐὰν ἐκεῖνοι εὐθαρσῶς πάνυ καὶ πεπαρρησιασμένως λέγωσι καὶ κηρύττουσι «Τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν, ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι Κύριος, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτῆς» εἶχον εἰς ἑαυτοὺς τὴν πᾶσαν ἀκράδαντον καὶ ἀκλινῇ πεποίθησιν εἰς ὅ,τι καυχώμενοι ἔλεγον καὶ ἐκήρυττον, ἀλήθειαν πραγματικὴν καὶ βεβαίαν, ἀπλούστατα διὰ τοῦτο καὶ μόνον τοῦτο, ὅτι τὴν ὑψίστην ἔννοιαν, ἣν ἡδύνατο ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἵνα συλλάβῃ, καὶ τὴν ἱερωτάτην, ἣν ἡδύνατο ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα, ἵνα προφέρῃ λέξιν, τὸ θέλω, τὸ ἱερὸν θέλω, τὸ μέγα θέλω, εἶχον κατὰ πᾶσαν τοῦ ἑαυτῶν βίου τὴν ἔκτασιν καὶ διεύθυνσιν καθυποτεταγμένον εἰς τὸ τοῦ ἐτέρου θέλω, τὸ θέλω τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, τὸ θέλω τοῦ διδασκάλου, τὸ θέλω τοῦ νόμου, ἡθικοῦ τε καὶ πραγματικοῦ νόμου ; Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἐστὶν ὁ ἀντικείμενος, ὁ Σατανᾶς, ὁ διάβολος τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, ὁ διάβολος τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ; Ἔστι τι ἕτερον τοῦ προσώπου, ὅπερ ἀκριβῶς ἀναπαριστᾷ τῷ κόσμῳ τὸ Ἐγώ, καὶ

μενον Ἐγώ, καὶ αἰείποτε: Ἐγὼ θέλω ; ἢ ὄντως ἐπαρθέν-
 τος εἰς τὸ ὕψος τῆς κατεχομένης θέσεως, Ἐδρας Πατρι-
 αρχικῆς, Ἐδρας Συνοδικῆς, ἐπιλέλησθε τέλεον, ὅτι πᾶσα
 Ἀρχὴ καὶ Ἐξουσία ὑπεύθυνός, ἐστίν, ὡς οὖσα ἀρχὴ καὶ
 ἐξουσία ἀπὸ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἐπομένως οὐκ ἀνήκει Ὑμῖν,
 ἀλλὰ τῇ ἱστορίᾳ, καὶ ὅτι οὐδ' ἡμεῖς τὸ παράπαν ἀνήκο-
 μεν εἰς ἑαυτούς, ἀλλὰ τῷ Θεῷ, ἀλλὰ τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ
 τῇ Ἐκκλησίᾳ : Γί λοιπόν, ἄλλως, σημαίνουνσι, Σταυρός,
 χριστιανικὴ αὐτοπάλησις, ἀκολουθήτω ὀπίσω μου σὺν
 τῷ Σταυρῷ ;

Διδάσκαλοι καὶ Ἀρχοντες τῆς πίστεως ὑπαγάγετε ἑ-
 αυτοὺς τέλεον, καθυποτάξατε ἑαυτοὺς τέλεον εἰς τὸ ἱερὸν
 καὶ ἅγιον θέλω τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐκ-
 κλησιαστικοῦ γραπτοῦ καὶ ἀπαραγράπτου νόμου, παρα-
 οίδοντες τὸ ἐγωϊστικὸν θέλω τῷ πυρί, ὅτι Σατανικὸν ἐστίν.

Μολονότι δὲ νέφη πυκνὰ καὶ βαρέα ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα
 τῆς Ἐκκλησίας περισυνελέγησαν· Μολονότι ἡ θάλαττα
 μαίνεται, τῶν ἀνέμων δυσχαλινώτων πανταχόθεν ἐπερχο-
 μένων· Μολονότι ἡ τρόπις τῆς ἱερᾶς Νηὸς εἰς τὴν ὕφα-
 λον προσκρούει καὶ ἡ Ναὺς ἡ ἱερὰ περιρρεῖ, τὸ δὲ ὑπο-
 λειπόμενον τῆς νυκτὸς ἀσέληνόν ἐστίν, μολαταῦτα ἐστί
 τι καιρὸς σωτηρίας πρὸς εὐπλοίαν, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες.
 Ἀναλάβετε ὡς ναύκληροι τὰ εὐσεβῆ προστάγματα τῶν
 Θείων καὶ ἀπαραγράπτων νόμων, ἀφέντες τὸ ὀλέθριον κα-
 τὰ βούλησιν διαπλέειν, καὶ ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν Θεὸς ἐ-
 λεύσεται μεθ' ὑμῶν. Εἰ δ' ὁ Θεὸς ἐστὶ μεθ' ὑμῶν, οὐδεὶς
 καθ' ὑμῶν.

Μετακαλέσατε πάραυτα τὸν ἐπελθόντα κλέπτην καὶ ληστήν καὶ ἐνθρονισθέντα ὡς ἔμβρυον ἀσεβειῶντος παρανομίας ἐν τῷ ἐμῷ νομιματώτῳ θρόνῳ· «Τὴν γὰρ Ἐπισκοπὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀφαιρεθῆναι, πρὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ κατ' ἐμοῦ πράγματος οὐδενὶ χριστιανῷ δύναται δοκεῖν (Καρθ. καν. ψς. 91).

Ἄρατε πάραυτα τὰς ἐκθέσμως καὶ παρανόμως ληφθείσας κατὰ τῆς ἐμῆς ιερότητος ἀποφάσεις, καὶ ἀποκαταστήσατέ με εἰς τὴν ἐμὴν Ἐπαρχίαν, τὴν μὴ παρ' ἐμοῦ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νομίμως ἀφαιρεθεῖσαν, ἵνα δικαιωσθε δικάσχι τὸν ὑφ' Ὑμῶν ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας κηρυχθέντα Μητροπολίτην Μαρωνείας Γαβριήλ· «Παλινδικίας γὰρ χρήζει τὸ πρᾶγμα» Σαρδία. Γ'.) «Ἐξεταζέσθω δὲ μὴ μικροψυχία, ἢ φιλονεικία, ἥτινι τοιαύτη ἀηδία ἀποσυνάγωγοι γεγέννηται. Ἴνα οὖν τὴν πρέπουσαν ἐξέτασιν λαμβάνη, καλῶς ἔχειν ἔδοξεν. . . ἵνα κοινῇ τὰ τοιαῦτα ζητήματα ἐξετάζωνται. Καὶ οὕτω ὁ ὁμολογουμένως προσκεκρουκῶς. . . κατὰ λόγον ἀκοινώνητος παρὰ πᾶσιν εἶναι δόξη, μέχρις ἂν τῷ κοινῷ τὴν Ἐπισκοπὴν δόξη τὴν φιλάνθρωποτέραν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκθέσθαι ψῆφον» (Οἰκουμέν. Συν. Α. Καν. Ε').).

Δότε ἐμοὶ τῷ αἰτήσαντι, ὡς ἤτησα, τὸ τῶν αἵρετῶν δικαστήριον· Φησὶ γὰρ, «Ἐχέτω οὖν ὁ ἐκβληθεὶς ἐξουσίαν προσελθεῖν τοῖς ὁμοροῦσιν, καὶ ἡ αἰτία αὐτοῦ ἀκουσθήτω, καὶ ἐπιμελέστερον ζητηθήτω· ὅτι οὐκ ὀφείλει παρακαλοῦντι αὐτῷ ἡ ἀκρόασις ἀρνηθῆναι» (Πρακτ. Καρθ. Καπ. Ἐπιστολ. Α').) Ἐμὸν γὰρ δικαίωμα ἀναφαίρετον,

ἀπαράγραπτον, ἀδίαστον, τιμητικὸν δι' Ἑμᾶς, αὐστηρὸν καὶ ἀδέκαστον δι' ἐμέ, σωτήριον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. «Ὅταν γὰρ ἕκαστα τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων εὐθυφέρνηται κανονικῆς εὐταξίας, οὐδένα μὲν ἐντίκει φόβον ἡμῖν, ἀπαλλάσει δὲ καὶ τῆς παρὰ τινων δυσπρημίας, μᾶλλον δὲ καὶ τὰς παρὰ τῶν εὖ φρονούντων εὐπρημίας ἡμῖν προξενεῖ. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀπεδέξοιτο ψῆφον ἀπροσκληνῆ, ἥπερ ἂν γένοιτο παρὰ τινων; ἢ πῶς τὸ κρίνειν ὀρθῶς καὶ ἐννόμως οὐκ ἀνεπίπληκτον ἔσται, μᾶλλον δὲ παντὸς ἐπαίνου μεστόν;» (Κυριλλ. Ἀλεξανδρ.) «Μαυρέντιος Ἐπίσκοπος εἶπε, κριτὰς αὐτῷ τὸν. . . καὶ τὸν. . . καὶ τόν. Τοῦτο ψηφισθῆναί μοι κελεύσατε. Ἡ δὲ Σύνοδος ἐπένευσε τοὺς αἰτηθέντας κριτὰς. . .» (Καρθαγ. Ριβ').)

Καὶ εἰ μὲν εὖροι με ἔνοχον ἐφ' ᾧ τινι κατηγοροῦμαι παρ' ὑμῖν, καταγνώσai μου ἂν τὴν ἑαυτοῦ ψῆφον. Οὕτω δὲ σώζεται τὸ γόητρον τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, τοῦ ἀναξίου προσώπου ἥττονος τοῦ ἀξιώματος ἀποδεδειγμένου, κατακεκριμένου μου κηρυττομένου. Εἰ δ' ἄθῶον εὖροι με ἢ ψῆφος ἢ Ἐκείνου, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ στίγματος καὶ ὀνείδους περισώζουσα, ὑμᾶς τε δικαιοῖ καὶ ἐμέ ἐπὶ τὴν ἑδραν τὴν ἐμὴν διαβεβαιοῖ. «Αὕτη γὰρ τῶν ὑπομνημάτων ἢ σύστασις διήλεγξεν ἂν αὐτόν, ἢ ἄλόντα τοῖς αἰτιάμασιν ἔνοχον ἀποπεφασμένον, καὶ οὐδὲν ἔχοντα λοιπὸν εἰπεῖν, ὡς ἡδίκημένον, ἢ γοῦν ἐλεύθερον ἀποφύνασα, πάλιν ἐδίδου τὸ προεστᾶναι τῆς Ἐκκλησίας. . .» (Κυριλλ. Ἀλεξανδρ.)

Ἄλλ' ἔστί ποῦ τι ζήτημα ἀληθῶς κατηγοροῦν με ; Ἐν μὲν τῇ Ἐπαρχίᾳ οὐκ ἀπαντᾷ τι τοιοῦτον. Ἐν δὲ τῷ ἐμῷ ἠθικῷ βίῳ οὐκ ἔχετε. Ἐν δὲ τῇ δογματικῇ ἢ ἠθικῇ μου πρὸς τὸ ἐμὸν Ποίμνιον διδασκαλία οὐχ εὐρίσκετε. Ἐν δὲ πρὸς ἀνωτέρας ἢ κατωτέρας τῆς ἐμῆς ὑπαλλήλους ἀρχὰς ἀκρίβεια ἀληθείας καὶ βεβαία, καὶ σεβασμὸς ὁ ἐμπρέπων ἀπαντᾷ. Δουλεύω δὲ τῷ Ποιμνίῳ ἐπιμελῶς, ὥς οὐδεὶς ποτε ἐξ ὑμῶν ἐδούλευσε τὸ ἑαυτοῦ Ποίμνιον. Καὶ ὁρᾶτε μετὰ παρρησίας, καὶ εἰ θέλετε, μετὰ καυχήματος λαλῶ. Ποῦ λοιπὸν ἡ κατηγοροῦσά μου φωνή, καὶ περὶ τί ἄραγε κατηγορεῖ μου ;

Ἄλλ' εἰ μὲν Ὑμεῖς αὐτοὶ οἱ κατήγοροί μου, οὐ δύνασθε ἄρα τὸ παράπχιν εἶναι ταῦτοχρόνως καὶ ἐμοῦ δικασταί. Δότε λοιπὸν τὸ τῶν αἰρετῶν δικαστήριον, ἢ δείξατε τὸν κατήγορον. Εἰ δὲ κατήγορος ἕτερος ἡμῶν οὐκ ἔστιν, ὥς ἀληθῶς οὐκ ἔστιν, σύγκρουσις ἄρα καθηκόντων δύο ἀρχῶν ἀπλῶς ἐνταῦθα ἀπαντᾷ, ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐπισκοπικῆς ἢ Μητροπολιτικῆς Συνόδου. Τί ἀναμίγνυνται λοιπὸν αἱ προσωπικότητες ; Τοῦ δ' ἀρχαίου ἔθους τῶν μερικῶν Συνόδων μὴ δυνατεῖν ὄντος, ἐλθέτω λοιπὸν τὸ τῶν αἰρετῶν δικαστήριον, ἵνα ὁ νόμος, ὅστις ὑπέρκειται ἡμῶν ἀπάντων, ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου τὴν τῶν ἀρχῶν σύγκρουσιν.

Μάχομαι ἄραγε ὑπὲρ τῶν ἰδίων ; Ὑμεῖς μάχεσθε ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ὡς ἀτόμων ; Ἐγὼ μὴ μαχόμενος ὑπὲρ τῶν ἰδίων, διότι ἐνταῦθα οὐδὲν ἴδιον ὑπολαμβάνω, ἀδυνατῶ ἀποδεχθῆναι ὅτι Ὑμεῖς μάχεσθε ὑπὲρ ἰδίων· μᾶλλον δὲ

βούλομαι χαρακτηρίσαι ὡς ἀκαιρίαν τὸ πρᾶγμα. Εἰ δὲ ὑμεῖς ὄντως τάναντία φρονεῖτε, δύνασθε ἄρα καὶ τὸν κατήγορον ὀρίσαι καὶ τὴν κατηγορίαν προσειπεῖν ὠρισμένως. Κηρύξατε λοιπὸν πρὸς τὸν κατήγορον καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας, ἵνα ἡ λύσις ἐπέλθῃ εὐχερῆς. Ἀλλ' οὐκ ἔχετε.

Ἐχετε· ἀλλ' οὐ δύνασθε ὁμολογῆσαι διὰ τὴν εὐτέλειαν τοῦ πράγματος. Περὶ ἀργυρίου γὰρ καὶ χρυσίου ὁ προκείμενος Ὑμῖν ἀγών. Ἔστι δ' ἡ μὴ παράδοσις τοῖς Ὑμετέροις Ἐξάρχοις τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου προκατόχου μου.

Ἴδου λοιπὸν τὸ σῶμα τῆς κατηγορίας σαφές, ὠρισμένον. Πᾶν ἕτερον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐστὶ ψεῦδος, δόλος, συκοφαντία.

Ἴδου ἡ ἀλήθεια : Ἡ ἐπισκοπικὴ Σύνοδος, ἥτοι Μητροπολίτης, Δημογεροντία Γιμουλτζίνης, καὶ ἀντιπροσωπεία Θάσου, Μαρωνείας, Μάκρης, Σαμοθράκης, ἡρνήθησαν παραδῶσαι τοῖς Ἐξάρχοις τὴν περιουσίαν Χρυσάνθου Μητροπολίτου Μαρωνείας, ἀποθανόντος ἐν τῇ ἑδρᾷ αὐτοῦ, εἰ μὴ πρῶτον τὸ Πατριαρχεῖον παρέδιδε τῇ Ἐπαρχίᾳ α.) δύο τριτημόρια δύο παρομοίων περιουσιῶν, ἣ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἐκ τούτων ἡ Ἐπαρχία εἶχε λαμβάνειν· β.) δὲ παθοῦσα ἀπὸ τριακονταετίας εἰς δύο παρομοίας περιπτώσεις ἡ Ἐπαρχία, ἀπῆτει, ἵνα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς περιουσίας Χρυσάνθου γίνωσιν ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Ἐπαρχίας, πρὸς ἀκριβῆ ὀρισμὸν τῆς περιουσίας καὶ τὴν ἐκ τῶν προτέρων παραλαβὴν τοῦ προσηγόντος αὐτῇ τριτημορίου.

Καὶ τὸ μὲν ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως ἐξετέθη ἤδη μετὰ ἀκριθείας ἐν τῷ δευτέρῳ φυλλαδίῳ τῆς ἐμῆς ἀπολογίας. Μελετήσωμεν νῦν τὴν νομικὴν τοῦ πράγματος ἄποψιν. Ἐκ τῶν προτέρων δὲ βεβαιῶ Ὑμᾶς, ὅτι εὐρήτομεν τὴν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον λίαν ἐπιεικῇ, συγκατανεύουσαν, ἵνα ὑπαγάγῃ εἰς τὴν διάθεσιν τρίτου τὰ ἄμεσα αὐτῆς κυριαρχικά δίκαια.

Ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπὸν τὴν πρόωρον ταύτην μελέτην ; Σκιαμαχία ἔσεται. Οὐ γὰρ πείσω, καὶ πείσω, δαιμονιῶντα καὶ οἰστρηλατούμενον διὰ τὸ χρημᾶτιον ἔχων τὸν ἀντικείμενον.

Καὶ ταῦτα πεπαρησιασμένως ἀποφαίνομαι, καὶ οὐ ψεύδομαι. Τὰ πράγματα καταβοᾷ. Ἐδημοσιεύσατε ἀπὸ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰουνίου ἤδη διὰ τοῦ ἐπισήμου ἐκκλησιαστικοῦ φύλλου, ἥτοι πρὸ τοῦ ἐξαντληθῆναι καὶ τὸ ὑφ' ὑμῶν ταχθὲν τριττὸν ἐνδεκαήμερον τῆς ἐμῆς εἰς βασιλεύουσαν κλητεύσεως, τὴν ἐξῆς συνθήκην, ἣν παρανομώτατα καὶ ἀναρμοδιώτατα συνήψατε πρὸς τὴν δημογεροντίαν Γιουμουλτζίνης «ὀλομέλεια Δημογεροντίας μετανοοῦσα ἐξαίτεῖται συγγνώμην καὶ ἐπιείκειαν Ἐκκλησίας ἐπὶ προτέρα στάσει αὐτῆς κατὰ τὸ ζήτημα περιουσίας Χρυσάνθου. Πρόθυμός ἐστι παραδοῦναι ἐξάρχοις ἀρχιερατικὰ καὶ λοιπὰ ὑφιστάμενα πράγματα, καὶ προᾶξαι πᾶν ὅ,τι δυνατὸν πρὸς ἱκανοποίησιν Πατριαρχείου».

Ἐδέχθητε ταύτην καὶ ἐπεκροτήσατε μάλιστα ! Μολονότι εἰσέτι οὐδὲ ἐράπλωμα ἐλάβετε τοῦ χειμῶνος καταφθάντος !

Ἄλλὰ τίς ἐστὶν ὁ κληρονόμος ; Τίς ὁ δυνάμενος συνά-
ψαι συνθήκην παραδότηως περιουσίας ; Ἡ δημογεροντία,
λέγετε, Γισμουλτζίνης. Ἄλλ' αὕτη μία κοινότης ἐστὶ
τῆς Ἐπαρχίας. Ἄρα οὐ δύναται δικαιοῦσθαι παραδῶσαι
περιουσίαν, ἥς κατὰ τὸ 20ὸν περίπου μετέχει. Ἄλλ' αὖ
συνεκλήθη καὶ ὑφίσταται ἔτι ἡ γενικὴ τῆς Ἐπαρχίας ἀν-
τιπροσωπεία, διὰ τί μετὰ ταύτης ἀπεφύγατε τὸ συνάψαι
τὴν συνθήκην ; Ἄλλ' εἴτε μετὰ τοῦ ἐνός, εἴτε μετὰ τοῦ
ἐτέρου σωματοῦ ὑφίσταται νομιμότης, ὑφίσταται ἁρμο-
διότης τις, τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὄντος καὶ οὐ-
δὲν τούτων γνωρίζοντος ; Ἄρα οὐκ ἔστι παράδοσις ἐν
τῷ πράγματι, ἀλλ' ἔστι κλοπὴ, ἔστι σφετερισμὸς ξένου
δικαιώματος, ξένης περιουσίας. Μόνου γὰρ τοῦ Ἐπισκό-
που συνεργαζομένου ἐνυπῆρχεν ἢ ἡ νομιμότης, ὅστις καὶ
μόνος ἔχει τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὸ κύρος τοῦ διαθέσαι πράγ-
ματα προσηνέκοντα τῇ Ἐκκλησίᾳ. « Προστάσσομεν τὸν
Ἐπίσκοπον ἐξουσίαν ἔχειν τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμά-
των. Εἰ γὰρ τὰς τιμὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς αὐτῷ πι-
στευτέον, πολλοῦ ἂν δέη περὶ τῶν χρημάτων ἐντέλλε-
σθαι, ὥστε κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν πάντα διοικεῖσθαι
(Οἰκουμενικ. Συνόδ. Καν. ΚΠ.) » — « Πάντων τῶν
Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὁ Ἐπίσκοπος ἐχέτω τὴν
φροντίδα, καὶ διοικεῖτω αὐτά, ὡς τοῦ Θεοῦ ἐφορῶντος »
(Ἀποστολ. Καν. ΛΗ). Ἄρα τὴν πρὸς τὸ παιταχόθει,
εἴ τι κερδάναι ἐτράπητε ὁδόν ; διότι μετὰ κλεπτῶν καὶ
σφετεριστῶν συνήψατε τὴν συνθήκην ! ! !

Ἄλλ' αἰρέτω τοῦ μέσου τὸ οἰκονομικόν. Γυμνώσατε,

ἀρπάξατε, κατακυριεύσατε τὸν κληῖρον πάντων. Ἔστι ὁ κληῖρος τῆς βίας, τῆς ἀρπαγῆς, τῆς ἐξουθενώσεως ! ! !

Ἀλλὰ τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Δημογεροντίας ἀποδεχόμενοι ἐν οὕτωτὶ γενικῷ τῆς Ἐπαρχίας ζητήματι, οὐδὲ τὸ παράπαν ἄρά γε ἐνταῦθα διαβλέπετε, ὅτι μάχαιραν μὲν ἐμβάλετέ εἰς τὴν ἐμὴν Ποίμνην, γωρίζετε δὲ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου τὸ ποίμνιον τοῦ ποιμένος ; Ἄρα ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας ἦν καταδεδικασμένος, ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἦν πεπαυμένος. Κλήσεις λοιπὸν εἰς ἀπολογία, καὶ κήρυγμα ὑπόδικον εἶναι, καὶ αἱ δις ἐπὶ τῷ αὐτῷ δικασίαι, καὶ αἱ δις ἐπελθοῦσαι ποινὰ καὶ τιμωρία, φενάκη ἦν, καὶ φενάκη ἐκ τῶν προτέρων συσκευωρημένη ! ! Εὖγε καὶ ὑπερευγε, ὦ ταγοὶ τῆς ἀνωτάτης διοικούσης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ! Κερμάτια λοιπὸν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, διὰ τοιαύτης, ἣν ἐξέθηκα, ὁδοῦ, ἣν τὸ τίμημα τῆς παύσεως, τῆς καθαιρέσεως καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Μητροπολίτου Μαρωνείας Γαβριήλ ! ! !

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔμβρυον τῆς ἀτεβοῦς παρανομίας ἐγένετο, καὶ γινόμενον ἔδει ἀποκταπτάσεως καὶ ἐγκαθιδρύσεως. Ἄρα τὸ βεράτιον ἦν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Ἐπὶ δύο περίπου μῆνας ἐπαλαίσατε πρὸς εὐσυνείδητον καὶ τοῦ καθήκοντος λάτρην ὑπουργόν, καὶ ἀπελπισθέντες προσανέβητε τὴν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἄγουσαν ! Ἀλλ' ἀντὶ τίνος τιμήματος ἐλάθετε τοῦτο ἐντεῦθεν ; Ἀντὶ πατριαρχικῶν δακρύων καὶ ἰκεσιῶν ! ! !

Καὶ ἰδοὺ τρόπαιον νίκης Συνόδου Πατριαρχικῆς κατὰ
 διαβεβλημένου Ἐπισκόπου !

Καὶ ἔψαλλον θούριον, καταλυομένων τῶν τειχῶν τῶν
 Ἀθηνῶν ! ! !

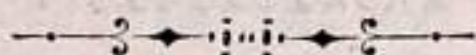
Ἀλλὰ θραύεται, ὦ πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὁ κάλαμος.
 Δὲν προχωρεῖ, εἰ μὴ ἐμβάψω αὐτὸν εἰς ἕτερα τῆς καρδί-
 ας αἰσθήματα. Τί θέλετε ; ἵνα ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐπὶ τὸ
 λοιπὸν μέριμναν τῶν αὐτοκεφάλων Πατριαρχικῶν τε καὶ
 Συνοδικῶν Ἐκκλησιῶν, ἢ ἀποταθῶ καὶ πάλιν πρὸς τὸ
 εὐσεβὲς καὶ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος φρόνημα τῆς ἡμετέρας
 ἀνωτάτης ἱεραρχίας ; Ἔχω δὲ τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα.
 Εἰμὶ ὁ κανονικὸς ἔτι καὶ νόμιμος Μητροπολίτης Μαρω-
 νείας. Καὶ οὐκ ἐπιτετραμμένον μοι ἐστὶ ὑπὸ τῶν ἱερῶν
 κανόνων οὐδὲ καὶ τῆς Ἐπαρχίας ἐξελθεῖν « Ἦρεσεν, ἵνα ὁ
 κατηγορούμενος ἢ ὁ κατηγορῶν, ἐν τῷ τόπῳ ὅθεν ἐστὶν ὁ
 κατηγορούμενος, ἐὰν φοβῇται βίαν τινὰ προπετοῦς πολυ-
 πληθείας, τόπον ἐαυτῷ ἐπιλέξῃται ἔγγιστα, ἐν ᾧ οὐκ ἐστὶ
 αὐτῷ δυσχέρεια μάρτυρας προκομῖσαι, ἐνθα τὸ πρᾶγμα
 περατοῦται (Καρθαγ. καν. ΛΗ).

Ἀλλὰ τῆς αὐγῆς προϊούσης οὐκ ἐστὶ νῦν καιρὸς. Ἀ-
 ναβλέψατε περὶ τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ πεπυ-
 κνωμένα πρὸ πολλοῦ νέφη μαινόμενα νῦν ἐριννύας τοὺς
 κεραυνοὺς κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ρήγνυσιν. Οἱ ἄνεμοι ὑ-
 περβίαιοι ὄντες ἐμορφώθησαν εἰς καταιγίδα καὶ λαίλαπα !
 προσβλέψατε, τὰ κύματα ὑψοῦνται ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡ-
 μῶν· ἐμβλέψατε, ἡ τῆς ἱερᾶς Νηὸς τρόπις συνετρίβη ἢ-

δη. Τὸ πλήρωμα ἀποπνίγεται, τῶν ὑδάτων τῆς περισ-
σείας ἔνεκεν· ὅτε, ἀδελφοί, ὅτε, βάλετε, βάλετε ἕκα-
στος ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλατταν τοῦ οὐαὶ τοῦ Εὐαγγελίου
καὶ τοῦ ἀναθέματος τοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας,
εἴ που ὁ μακροθυμῶν Θεὸς ἐλεῆσαι καὶ οἰκτηρῆσαι καὶ
σῶσαι ἡμᾶς, ἀνιστῶν τὸν βραχίονα τὸν ἰσχυρόν, τὸν βρα-
χίονα τὸν δεξιὸν καὶ κούφην ὑμῶν τὴν ἱεράν τοῦ Χριστοῦ
ὀλκάδα οἰακοστροφῶν δυνηθήσεται πάντας καταγαγεῖν
Αὐτὴν εἰς τὸν τῆς σωτηρίας λιμένα.

† Ὁ νόμιμος Μητροπολίτης Μαρωνείας
Γαβριήλ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ Γ΄.

*Πρὸς τὸν ἐγκάθετον καὶ Ἐπιβάτην Μητροπολίτην
Μαρωνείας Ἰωακείμ.*

Πανιερώτατε !

Δύσκολον, ἀληθῶς, καὶ πολλῇ τῇ στενοχωρίᾳ συνέ-
χουμαι, εἰ ἄρα καὶ τῇ προσωυμίᾳ αὐτῇ καλῶς καὶ ὀρθῶς
προσωνόμασα, τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας τῆς Σῆς ἀμφι-
βόλου ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων τεθειμένου, πολλῶ δὲ μᾶλ-
λον τῆς Σῆς προσωυμίας Μητροπολίτου Μαρωνείας, τῶν
ἱερῶν κανόνων ταύτην ἀποκρουομένων. Ἐγένετο γὰρ καὶ
ἐδόθη καθ' ἅπερ ὁ ὑψηπέτης καὶ οὐρανολήπτης τῆς Ἐκ-
κλησίας φωστήρ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης φησὶ «ὕπηρε-
τικῶς τῆς πανσόφου Θεαρχίας ταῖς ἀλόγοις ὁρμαῖς τῶν
κρατούντων ἐπομένης»· τῆς ἐμῆς αἰτίας καὶ ὑποθέσεως τὸ
παράπαν εἰσέτι κριθείσης, καὶ τὸ κανονικὸν τέλος ἐπο-
μένως μὴ λαβούσης. Λέγει δὲ ὁ ἐπὶ τούτῳ ἱερὸς κανὼν
«Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρεθῆναι πρὸ τῆς ἐκ-
βάσεως τοῦ κατ' αὐτὸν πράγματος οὐδενὶ χριστιανῷ δύνα-
ται δοκεῖν» Καρθαγ. ψς'.

Ἄλλὰ τῆς εὐταξίας τῆς Ἐκκλησίας ἔνεκεν, τῆς δὲ εὐσεβείας καὶ εὐσεβείας τοῦ ἐμοῦ χριστεπωνύμου Ποιμνίου μὴ ἐπιλαθομένου μου, σωτήριον ἡγοῦμαι ἀναγνωρίζειν μὲν τὴν σὴν χειροτονίαν κανονικὴν, ἀντικανονικὴν δ' ὅλως καὶ ἀσεβῇ τὴν σὴν ἀποκατάστασιν καὶ ἐγκατάστασιν, ὡς οὖσαν καὶ χείρονα τῆς τοῦ αἰρετικοῦ. Αὕτη μὲν γὰρ τὸ μεσότειχον τοῦ χωρισμοῦ τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν τετελεσμένον καὶ ὠρισμένον καθ' ἑαυτὸ ἀναπαριστᾷ. Ἐκείνη δέ, εἰς τὴν ἐμὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἑδραν γενομένη, τῆς συγχύσεως καὶ παραχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Εὐταξίᾳ καὶ νομιμότητι ἐν ἀρχῇ τὸ στάδιον τίθησιν· ἀναστατοῖ δ' ἐπὶ πλέον ἢ ἢ τοῦ αἰρετικοῦ, τὸ τῆς εὐσεβείας τοῦ Ποιμνίου φρόνημα, ὅτι, οὐχὶ ἐπὶ ὠρισμένης, ἔστω καὶ ψευδοῦς διδασκαλίας, τὴν βᾶσιν ἔχει, ἀλλ' ὡς τὴν καταφρόνησιν ἄμεσον καὶ τελείαν τῶν θειοτάτων καὶ ἱερωτάτων καὶ ἁγιωτάτων Μυστηρίων ἐν ἀντικατοπτρισμῷ τῶν κρατούντων ἀναπαριστᾷ. Γέννημα οὖν ἀνομίας καὶ ἀντικανονικότητος Σὺ εἶ. Λύκος βαρὺς κατὰ τῆς ἐμῆς χριστεπωνύμου Ποίμνης ἐπῆλθες. Σύγχυσιν ἐν ταῖς κανονικαῖς καὶ τιμίαις σχέσεσι Ποιμνίου καὶ Ποιμένος ἐπέφερες. Ἀνεμοζάλην καὶ ἀναστάτωσιν τοῦ ὅλου εὐσεβοῦς τῶν χριστιανῶν μου φρονήματος προὔξენησας. Ἡ δ' ἀμφιβολία : ἢ τὰ ὑφ' ἡμῶν τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρχίας τελούμενα ἱερὰ ἀληθῆ καὶ ἅγια εἰσιν, ἢ ἐμπαιγμὸς καὶ χλεύη τοῦ ὅλου εὐγενοῦς τῆς καρδίας αἰσθήματος, τοῦ θρησκευτικοῦ, παχυλὴ ἀπέβη· φέρεται γὰρ ἀνὰ τὰ στόματα πάντων, ἐξεστηκότων διὰ τὸ τῆς ἀνομίας θρόσος τοῦ ἡμετέρου Κέντρου.

Καὶ δικαίως πάνυ· Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σὺ, ὅτι ἀγνώως καὶ ἀγίως τὰ ἱερὰ ἐπιτελεῖς, τοῦ κύρους τῆς ἱερότητός Σου ἀμφιβόλου προελεύσεως κινδυνεύοντος; Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σὺ, ὅτι νόμιμον καὶ κανονικὴν Σὴν ποιμνὴν ποιμαίνεις; Εἰ γὰρ καὶ Ἐπίσκοπος εἶ, παρ' Ἐνορίαν εἶ. «Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀφαιρεθῆναι, πρὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ κατ' ἐμοῦ πράγματος, οὐδενὶ χριστιανῷ δύναται δοκεῖν». Ὑβρίζονται ἄρα τὰ ἱερὰ, Σοῦ ἐπιτελοῦντος τὰ ἱερὰ.

Περιφρονεῖται ἄρα τὸ ἱερὸν τῆς Ἐκκλησίας καθεστώς, Σοῦ μένοντος καὶ ἐνεργοῦντος ἐν ξένῃ παροικίᾳ, ἐν ξένῃ Ἐκκλησίᾳ. Οὐκ εἶ Σὺ ὁ νόμιμος καὶ κανονικὸς Ἐπίσκοπος, ἀλλ' ὁ ἐπιβάτης καὶ ἐγκάθετος Ἐπίσκοπος, εἰ Ἐπίσκοπος εἶς.

Οἶδα τί δύνασαι ἀντιτάξαι, ὅτι στρατιώτης ἐγώ, καὶ τοῦ προστάγματος ἀκούω. Ὑπάλλληλός ἐγώ, καὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἀρχοντος ἀκούω. Ἄρα ἡ εὐθύνη οὐκ ἐπ' ἐμέ:

Οὐκ ὀρθῶς συλλογίζεσαι, καὶ ἀνοήτως συμπεραίνεις. Οὐκ ἔστι στρατηγός, ὅπου τὸ πρόσταγμα ἐπὶ τοῦ θετικοῦ νόμου οὐ βασίζεται. Οὐκ ἔστι Ἀρχὼν οὐδὲ ὑπάλλληλος ὑπακοή, ὅπου ὁ θετικὸς καὶ ἀπαράγραπτος νόμος οὐ βασιλεύει. Οὐκ ἔστι σὸν αὐτεξούσιον; Εἰ ἄρα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τὴν εὐθύνην ἐνεργεῖς; ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τὴν εὐθύνην τῶν ἰδίων πράξεων φέρει, καὶ τὴν τῆς πίστεως τοῦ σύμπαντος ποιμνίου φέρει, ὅτι τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων φέρει, καὶ τὸν τῆς αὐταπαρνήσεως Σταυρὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων ἤρατο καὶ ἐπὶ τὴν ἰδίαν καὶ μό-

νην σὴν εὐθύνην ἀνέλαβες καὶ πρὸς τὰ ἐμὰ νόμιμα πρό-
βατα προσεφώνησας « Ἄλλ' ἐπιστρέψατε νῦν ἐπὶ τὸν Ποι-
μένα καὶ Ἐπίσκοπον τὸν ψυχῶν ὑμῶν ». Διάβολος λοιπὸν
Σὺ εἶ· ὅτι ψεύστης εἶ. Σατανᾶς εἶ· ὅτι γέννημα τῆς ἀ-
νομίας εἶ. « Τῆς γὰρ πανσόφου θεαρχίας οὐκ ἀρχικῶς ἀλλ'
ὕπηρετικῶς ἐπομένης ταῖς ἀλόγοις τῶν κρατούντων ὁρ-
μαῖς σὺ ἐγεννήθης καὶ ἐγκάθετος καὶ ἐπιβάτης ἐγένου.

Ἐξέλθε οὖν τῶν ὁρίων τῆς ἐμῆς νομίμου Ποίμνης καὶ
πορεύου, ὅθεν προσέρχεται, εἰ φόβον Θεοῦ ἔχεις, εἰ τὸν
Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀληθῶς ἤρασσο· ἡ γὰρ ἔδρα, ἣν κα-
τέλαβες, κατέχεται νομίμως καὶ κανονικῶς ὑφ' ἐτέρου,
ἀξίου ταύτης, ὅτι οἶδε τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐπιτελεῖν.

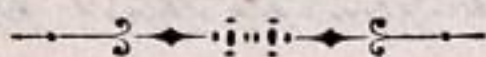
Μὴ ἐνθαρρύνου, ὅτι νῦν τῆς φωνῆς μου οὐκ ἀκούουσιν
οἱ προσήκοντες. Τῆς βίας γὰρ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης ὁ και-
ρὸς ἔστιν. Ἄλλ' ἐπακουσθήσεται τάχα πρὸς αὔριον, τῆς
εὐταξίας καὶ τῆς γαλήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ
καὶ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐπικρατησάσης. Τὴν γὰρ
δικαιοσύνην ἠγάπησα, καὶ ταύτης ἀντέχομαι καὶ ταύτης
ἀποσπᾶσαί με οὐδεὶς δύναται.

Εἰ δ' ἐντεῦθεν ἐξελθεῖν οὐ δύνασαι τῇ βίᾳ τῶν δυναστῶν
ὑποχωρῶν, ἀλλὰ σταύρωσον τὰς χεῖρας καὶ μένε ὡς ἔ-
χεις· κρεῖσσον γὰρ προσαχθῆναι Σε αὔριον πρὸς τὸν ἀδέ-
καστον δικαστὴν κατηγορούμενος ὅτι τὸ τάλαντον ἔθαψας,
ἢ ὅτι αὐτὸ κακῶς ἐχρῆσο καὶ ἀνομίαν δι' αὐτοῦ ἐποίησας.

Ἐν Θάσῳ, τῇ 20 Ὀβρίου 1894.

† Ὁ νόμιμος Μητροπολίτης Μαρωνείας
Γαβριήλ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ Γ'.

*Πρὸς τὸν ἐγκάθετον καὶ Ἐπιθάτην Μητροπολίτην
Μαρωνείας Ἰωακείμ.*

Πανιερώτατε !

Δύσκολον, ἀληθῶς, καὶ πολλῇ τῇ στενοχωρίᾳ συνέ-
χουμαι, εἰ ἄρα καὶ τῇ προσωυμίᾳ αὐτῇ καλῶς καὶ ὀρθῶς
προσωνόμασα, τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας τῆς Σῆς ἀμφι-
βόλου ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων τεθειμένου, πολλῶ δὲ μᾶλ-
λον τῆς Σῆς προσωυμίας Μητροπολίτου Μαρωνείας, τῶν
ἱερῶν κανόνων ταύτην ἀποκρουομένων. Ἐγένετο γάρ καὶ
ἐδόθη καθ' ἅπερ ὁ ὑψηπέτης καὶ οὐρανολήπτης τῆς Ἐκ-
κλησίας φωστήρ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης φησὶ «ὕπηρε-
τικῶς τῆς πανσόφου Θεαρχίας ταῖς ἀλόγοις ὁρμαῖς τῶν
κρατούντων ἐπομένης»· τῆς ἐμῆς αἰτίας καὶ ὑποθέσεως τὸ
παράπαν εἰσέτι κριθείσης, καὶ τὸ κανονικὸν τέλος ἐπο-
μένως μὴ λαβούσης. Λέγει δὲ ὁ ἐπὶ τούτῳ ἱερὸς κανὼν
«Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρεθῆναι πρὸ τῆς ἐκ-
βάσεως τοῦ κατ' αὐτὸν πράγματος οὐδενὶ χριστιανῷ δύνα-
ται δοκεῖν» Καρθαγ. ψς'.

Ἀλλὰ τῆς εὐταξίας τῆς Ἐκκλησίας ἔνεκεν, τῆς δὲ εἰρήνης καὶ εὐσεβείας τοῦ ἐμοῦ χριστεπωνύμου Ποιμνίου μὴ ἐπιλαθομένου μου, σωτήριον ἡγοῦμαι ἀναγνωρίζειν μὲν τὴν σὴν χειροτονίαν κανονικὴν, ἀντικανονικὴν δ' ὅλως καὶ ἀσεβῇ τὴν σὴν ἀποκατάστασιν καὶ ἐγκατάστασιν, ὡς οὖσαν καὶ χείρονα τῆς τοῦ αἰρετικοῦ. Αὕτη μὲν γὰρ τὸ μεσότειχον τοῦ χωρισμοῦ τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν τετελεσμένον καὶ ὠρισμένον καθ' ἑαυτὸ ἀναπαριστᾷ. Ἐκείνη δέ, εἰς τὴν ἐμὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἑδραν γενομένη, τῆς συγχύσεως καὶ ταραχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Εὐταξίᾳ καὶ νομιμότητι ἐν ἀρχῇ τὸ στάδιον τίθησιν· ἀναστατοῖ δ' ἐπὶ πλεόν ἢ ἡ τοῦ αἰρετικοῦ, τὸ τῆς εὐσεβείας τοῦ Ποιμνίου φρόνημα, ὅτι, οὐχὶ ἐπὶ ὠρισμένης, ἔστω καὶ ψευδοῦς διδασκαλίας, τὴν βάσιν ἔχει, ἀλλ' ὡς τὴν καταφρόνησιν ἄμεσον καὶ τελείαν τῶν θειοτάτων καὶ ἱερωτάτων καὶ ἁγιωτάτων Μυστηρίων ἐν ἀντικατοπτρισμῶ τῶν κρατούντων ἀναπαριστᾷ. Γέννημα οὖν ἀνομίας καὶ ἀντικανονικότητος Σὺ εἶ. Λύκος βαρὺς κατὰ τῆς ἐμῆς χριστεπωνύμου Ποίμνης ἐπῆλθες. Σύγχυσιν ἐν ταῖς κανονικαῖς καὶ τιμίαις σχέσεσι Ποιμνίου καὶ Ποιμένος ἐπέφερεις. Ἀνεμοζάλην καὶ ἀναστάτωσιν τοῦ ὅλου εὐσεβοῦς τῶν χριστιανῶν μου φρονήματος προὔξენησας. Ἡ δ' ἀμφιβολία : ἢ τὰ ὑφ' ἡμῶν τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρχίας τελούμενα ἱερὰ ἀληθῆ καὶ ἅγια εἰσιν, ἢ ἐμπαιγμὸς καὶ χλεύη τοῦ ὅλου εὐγενοῦς τῆς καρδίας αἰσθήματος, τοῦ θρησκευτικοῦ, παχυλὴ ἀπέβη· φέρεται γὰρ ἀνὰ τὰ στόματα πάντων, ἐξεστηκότων διὰ τὸ τῆς ἀνομίας θράσος τοῦ ἡμετέρου Κέντρου.

Καὶ δικαίως πάνυ· Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σὺ, ὅτι ἀγνώως καὶ ἀγίως τὰ ἱερὰ ἐπιτελεῖς, τοῦ κύρους τῆς ἱερότητός Σου ἀμφιβόλου προελεύσεως κινδυνεύοντος; Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σὺ, ὅτι νόμιμον καὶ κανονικὴν Σὴν ποιμνὴν ποιμαίνεις; Εἰ γὰρ καὶ Ἐπίσκοπος εἶ, παρ' Ἐνορίαν εἶ. «Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀφαιρεθῆναι, πρὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ κατ' ἐμοῦ πράγματος, οὐδενὶ χριστιανῶ δύναται δοκεῖν». Ὑβρίζονται ἄρα τὰ ἱερὰ, Σοῦ ἐπιτελοῦντος τὰ ἱερὰ.

Περιφρονεῖται ἄρα τὸ ἱερὸν τῆς Ἐκκλησίας καθεστώς, Σοῦ μένοντος καὶ ἐνεργοῦντος ἐν ξένῃ παροικίᾳ, ἐν ξένῃ Ἐκκλησίᾳ. Οὐκ εἶ Σὺ ὁ νόμιμος καὶ κανονικὸς Ἐπίσκοπος, ἀλλ' ὁ ἐπιβάτης καὶ ἐγκάθετος Ἐπίσκοπος, εἰ Ἐπίσκοπος εἶς.

Οἶδα τί δύνασαι ἀντιτάξαι, ὅτι στρατιώτης ἐγώ, καὶ τοῦ προστάγματος ἀκούω. Ὑπάλληλος ἐγώ, καὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἄρχοντος ἀκούω. Ἄρα ἡ εὐθύνη οὐκ ἐπ' ἐμέ:

Οὐκ ὀρθῶς συλλογίζεσαι, καὶ ἀνοήτως συμπεραίνεις. Οὐκ ἔστι στρατηγός, ὅπου τὸ πρόσταγμα ἐπὶ τοῦ θετικοῦ νόμου οὐ βασιίζεται. Οὐκ ἔστι Ἄρχων οὐδὲ ὑπάλληλος ὑπακοή, ὅπου ὁ θετικὸς καὶ ἀπαράγραπτος νόμος οὐ βασιλεύει. Οὐκ ἔστι σὸν αὐτεξούσιον; Εἰ ἄρα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τὴν εὐθύνην ἐνεργεῖς; ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τὴν εὐθύνην τῶν ἰδίων πράξεων φέρει, καὶ τὴν τῆς πίστεως τοῦ σύμπαντος ποιμνίου φέρει, ὅτι τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων φέρει, καὶ τὸν τῆς αὐταπαρνήσεως Σταυρὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων ἤρατο καὶ ἐπὶ τὴν ἰδίαν καὶ μό-

νην σὴν εὐθύνην ἀνέλαβες καὶ πρὸς τὰ ἐμὰ νόμιμα πρό-
δατα προσεφώνησας « Ἀλλ' ἐπιστρέψατε νῦν ἐπὶ τὸν Ποι-
μένα καὶ Ἐπίσκοπον τὸν ψυχῶν ὑμῶν ». Διάβολος λοιπὸν
Σὺ εἶ· ὅτι ψεύστης εἶ. Σατανᾶς εἶ· ὅτι γέννημα τῆς ἁ-
νομίας εἶ. « Τῆς γὰρ πανσόφου θεαρχίας οὐκ ἀρχικῶς ἀλλ'
ὕπηρετικῶς ἐπομένης ταῖς ἀλόγοις τῶν κρατούντων ὁρ-
μαῖς σὺ ἐγεννήθης καὶ ἐγκάθετος καὶ ἐπιβάτης ἐγένου.

Ἐξελθε οὖν τῶν ὁρίων τῆς ἐμῆς νομίμου Ποίμνης καὶ
πορεύου, ὅθεν προέρχεται, εἰ φόβον Θεοῦ ἔχεις, εἰ τὸν
Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀληθῶς ἤρασσο· ἡ γὰρ ἔδρα, ἣν κα-
τέλαβες, κατέχεται νομίμως καὶ κανονικῶς ὑφ' ἐτέρου,
ἀξίου ταύτης, ὅτι οἶδε τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐπιτελεῖν.

Μὴ ἐνθαρρύνου, ὅτι νῦν τῆς φωνῆς μου οὐκ ἀκούουσιν
οἱ προσήκοντες. Τῆς βίας γὰρ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης ὁ και-
ρὸς ἔστιν. Ἀλλ' ἐπακουσθήσεται τάχα πού αὔριον, τῆς
εὐταξίας καὶ τῆς γαλήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ
καὶ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐπικρατησάσης. Τὴν γὰρ
δικαιοσύνην ἠγάπησα, καὶ ταύτης ἀντέχομαι καὶ ταύτης
ἀποσπᾶσαί με οὐδεὶς δύναται.

Εἰ δ' ἐντεῦθεν ἐξελθεῖν οὐ δύνασαι τῇ βίᾳ τῶν δυναστῶν
ὑποχωρῶν, ἀλλὰ σταύρωσον τὰς χεῖρας καὶ μένε ὡς ἔ-
χεις· κρεῖσσον γὰρ προσαχθῆναι Σε αὔριον πρὸς τὸν ἀδέ-
κατον δικαστὴν κατηγορούμενος ὅτι τὸ τάλαντον ἔθαψας,
ἢ ὅτι αὐτὸ κακῶς ἐχρῆσο καὶ ἁνομίαν δι' αὐτοῦ ἐποίησας.
— Ὡς πρὸς Ἐνθάσω, τῇ 20 Ὀβρίου 1894.

— ὑποκρ. πρὸς τὸν ἐκτὸς νόμιμον Μητροπολίτην Μικρωνείας

Γαβριήλ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023491

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

